

Η καθηλωτική αύρα της Άλμα Ντεμίντοβα πλημμύρισε το θέατρο Άτις

Ο Άμλετ της Άλμα Ντεμίντοβα

Σπάνια αισθανόμαστε την αύρα μιας σημαντικής ηθοποιού να θωπεύει τη ψυχή μας. Και ακόμη σπανιότερα βρισκόμαστε μπροστά σε έναν ερμηνευτή που μας καθηλώνει με την προσωπικότητά του. Η Άλμα Ντεμίντοβα είναι αφ' εαυτής ένα ντοκουμέντο όλης της ρώσικης θεατρικής παράδοσης. Φέρει, συνειδητά και ερήμην της (και σ' αυτό το «ερήμην» βρίσκεται ο μεγάλος καθηλωτής), ένα ζωντανό κομμάτι ιστορίας που αναπόφευκτα σε συγκινεί.

Με το Άμλετ - Μια μαθητεία, ο θόδωρος Τερζόπουλος μας έδωσε για άλλη μια φορά τη δυνατότητα να συναντηθούμε με μια διαφορετική ευαισθησία και έκφραση, κάτι που θα μπορούσε να ενταχθεί σε ό,τι ευρύτερα ονομάζουμε άσκηση πολιτιστικής πολιτικής.

Ο έλληνας σκηνοθέτης, στην τρίτη κατά σειρά συνεργασία του με την Άλμα Ντεμίντοβα (έχουν προηγηθεί το Κουαρτέτο του Χάινερ Μίφερ και το Μήδειας υλικό), επεξεργάστηκε μαζί της το υλικό της διασκευής του ποιητή Μπορίς Παστερνák πάνω στον Άμλετ για να διαμορφώσει τελικά ένα νέο κείμενο – με τη μορφή μαθήματος υποκριτικής –, που έχει ως βασικό άξονα τις οδηγίες του σαιξπηρικού ήρωα προς τους θεατρίνους - ήρωες του σαιξπηρικού δράματος.

Η ρωσίδα ηθοποιός διδάσκει αλλιά και υποδύεται τον Άμλετ, ενώ ταυτόχρονα, με τη συνεπικουρία ενός κόκκινου γαντιού ή ενός περύτεχνου κιμονό, μεταμορφώνεται σε Γερτρούδη και Οφελία. Τη μια στιγμή λλοπόν, την ακούμε να μιλάει για την ακρίβεια, την αυτοσυγκέντρωση, τη σοβαρότητα και την εργατικότητα με την οποία οφείλουν οι ηθοποιοί να προσεγγίζουν τους ρόλους τους και την άλλη, την βλέπουμε να βυθίζεται στις εσωτερικές συγκρούσεις του Άμλετ – συγκρούσεις που θέτουν ερωτήματα σχετικά με την υπέρβαση και τη μετά θάνατον ζωή.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Μπορίς Παστερνák έκανε τη διασκευή του Άμλετ στα μέσα της δεκαετίας του '30, μετά από προτροπή του σκηνοθέτη Μέγερχολντ, ο οποίος είχε τότε αναθέσει τα σκηνικά της παράστασης που ετοίμαζε στον Πάμπλο Πικάσο και τη μουσική στον Ντμίτρι Σοστακόβιτς. Η ιδέα του μεγάλου σκηνοθέτη δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Μετά το κλείσιμο του θεάτρου του, το 1938, συνελήφθη και δοιοφονήθηκε. Η διασκευή του Παστερνák χάθηκε. Ελάχιστα μέρη της βρέθηκαν στα υπόγεια της KGB, πριν από 10 χρόνια, και παραδόθηκαν στο Ίδρυμα Μέγερχολντ. Κι αυτό, με τη σειρά του, έδωσε το υλικό στην Άλμα, η οποία το εμπιστεύτηκε στον θόδωρο Τερζόπουλο για την παγκόσμια πρώτη παρουσίαν της.

Η παράσταση του θεάτρου Άτις, από τα πρώτα κιόλας λεπτά, έχει τη σφραγίδα του δημιουργού της. Η συναισθηματική φόρτιση του σώματος, η ουσιαστική λιτότητα, η άψογη αισθητική... όλα είναι εκεί. Και επιπλέον, ο λόγος.